

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια τοῦ φυλλάδ. 33).

Ἄν δὲ Βοναπάρτης δὲν ἔχρειάζετο τὸν Ρολάνδον, ἀπεκρίνετο.

— Καλά.

Ἄν δὲ τούναντίον, εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ, ἐλεγε τὴν μόνην ταύτην λέξιν.

— Εἰσελθε!

Οἱ Ρολάνδος εἰσήρχετο τότε καὶ ἐπερίμενεν εἰς τὴν ῥωγμὴν ἐνὸς παραθύρου, ἔως οὗ ὁ στρατηγὸς τῷ εἴπῃ τὴν αἰτίαν, δι’ ἣν τὸν προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθῃ.

Ως εἶχε λοιπὸν συνήθειαν, ὁ Ρολάνδος ἐπρότεινε τὴν κεφαλὴν, λέγων

— Στρατηγέ.

— Εἰσελθε, ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος ὑπατος μετὰ φαινομένης εὐχαριστήσεως. Εἰσελθε, εἰσελθε.

Οἱ Ρολάνδος εἰσῆλθεν· ως δὲ τῷ ἀνήγγειλαν, ὁ Βοναπάρτης εἰργάζετο μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἢ δὲ ὑπόθεσις, περὶ τῆς ἡσχολεῖτο ὁ πρῶτος ὑπατος, καὶ ἦτις ἐφάνετο τοσοῦτον ἐνοχλοῦσα αὐτὸν, εἶχεν ἐπίσης καὶ διὰ τὸν Ρολάνδον τὸ ἐνδιαφέρον, διότι ἐπρόκειτο περὶ νέων προσβολῶν τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν, διενεργηθεισῶν ὑπὸ τῶν διπαδῶν τοῦ Ἰηού.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειντο πρακτικὰ ἐπιβεβαιοῦντα τὴν σύλληψιν μιᾶς ὁδοιπορικῆς ἀμάξης καὶ δύο ταχυδρομικῶν ὀχημάτων. Εἰς ἐν δὲ αὐτῶν εὑρίσκετο ὁ ταμίας τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας, Τριβέρ.

Ἐκ τῶν προσβολῶν τούτων, ἡ πρώτη ἐγένετο ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἐκ Μεξικοῦ εἰς Μοντλούελ, εἰς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ τὸ διπότιον διέρχεται τὴν κοινότητα τῶν Βελινιῶν. Η δευτέρα εἰς τὴν ἄκραν τῆς λίμνης Σιλάνης, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ναντούα, καὶ ἡ τρίτη ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἐξ Ἀγίου Στεφάνου εἰς Βοῦργον, εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον Καρονιέρ.

Γεγονός περίεργον συνεδέετο πρὸς μίαν τῶν συλλήψεων τούτων. Ποσὸν τεσσάρων χιλιάδων φράνκων καὶ ἐν κιβώτιον μὲ πολύτιμα εἰδῆ εἶχον κατὰ λάθος συμπειριληφθῆ μὲ τὰ χρηματοδέματα, ἀτινα ἀνήκον εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τοὺς κυρίους αὐτῶν ἐνῷ δὲ οὕτοι τὰ ἐνόμιζον ἀπωλολότα, αἱφνῆς ὁ εἰρηνοδίκης τοῦ Ναντούα ἔλαβεν ἀνυπόγραφον ἐπιστολὴν, ὑποδεικνύουσαν τὸ μέρος ἐνθα τὰ πράγματα ταῦτα εἶχον ταφῆ καὶ παρακαλοῦσαν αὐτὸν νὰ τὰ ἀπο-

δώσῃ εἰς τοὺς κυρίους τῶν, διότι οἱ διπαδοὶ τοῦ Ἰηού πολεμοῦσι πρὸς τὴν κυβέρνησιν καὶ ὅχι πρὸς ιδιώτας· ἐξ ἀλλού εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ Καρονιέρ, ἐνθα οἱ κλέπται διὰ νὰ σταματήσωσι τὸ ταχυδρομικὸν ὄχημα, τὸ διπότιον ἐναντίον τῆς διαταγῆς των ἐδιπλασίας ταχύτητα, ἡναγκάσθησαν νὰ πυροβολήσωσι καὶ νὰ φονεύσωσι τὸν ἕππον, οἱ διπαδοὶ τοῦ Ἰηού ἐνόμισαν καθῆκον γ’ ἀποζημιώσωσι τὸν κύριον αὐτοῦ, εἰς δὲν προσέφερον ως ἀμοιβὴν τοῦ φονευθέντος ἕππου τευ πεντακόσια φράνκα. Πρᾶγμα περίεργον, ὁ ἕππος οὗτος ἡγαράσθη πρὸ δικτών μερῶν ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τούτου, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι οἱ ἐπιδρομεῖς ἐγνώριζον κάλλιστα τὴν ἀξίαν τῶν ἕππων.

Τὰ πρακτικὰ ταῦτα συνωδεύοντο καὶ ἀπὸ τὰς προφορικὰς καταθέσεις τῶν περιηγητῶν.

Οἱ Βοναπάρτης ὑπετονθόριζε τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον ἥχον, περὶ οὖ εἴπομεν, ἐξ οὐ φαίνεται ὅτι ἦτο μανιωδῆς· ὥστε, ἐπειδὴ ἥλπιζε νὰ λάβῃ νεωτέρας πληροφορίας παρὰ τοῦ Ρολάνδου, ἐπανέλαβε τρὶς πρὸς αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ.

— Λοιπόν, τῷ εἴπεν, δο νομός σου εἶναι εἰς ἐπανάστασιν κατ’ ἐμοῦ· ἴδού, κύτταξε.

Οἱ Ρολάνδος ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν χαρτίων καὶ ἐνόησεν.

— Ἰσα, Ἰσα, ἡρχόμην, εἴπε, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σᾶς ὀμιλήσω περὶ τούτου, στρατηγέ μου.

— Λοιπόν ἀς ὀμιλήσωμεν, ἀλλὰ πρῶτον ζήτησε ἀπὸ τὸν Βουριέν τὸν ἐπαρχιακόν μου χάρτην.

Οἱ Ρολάνδος ἐζήτησε τὸν χάρτην καὶ μαντεύων τί ἐζήτει ὁ Βοναπάρτης, τὸν ἥνοιξεν εἰς τὸν νομὸν τοῦ Αἴν.

— Ἐδῶ εἴνε· εἴπεν ὁ Βοναπάρτης, δεῖξε μου ποῦ συνέβησαν τὰ γεγονότα αὐτά;

Οἱ Ρολάνδος ἔθηκε τὸν δάκτυλον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ χάρτου πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λυών.

— ἴδού, στρατηγέ μου, εἴπεν· ἴδού τὸ μέρος τῆς πρώτης προσβολῆς ἀκριβῶς, ἐδῶ, ἀπέναντι τῆς κώμης τῶν Βελλινιῶν.

— Καὶ τῆς δευτέρας;

— Ἐδῶ, εἴπεν ὁ Ρολάνδος φέρων τὸν δάκτυλον εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ νομοῦ πρὸς τὴν Γενεύην.

— Τῆς δὲ τρίτης;

Οἱ Ρολάνδος ἐπανέφερε τὸν δάκτυλον πρὸς τὸ κέντρον.

— Στρατηγέ, ἴδού ἡ ὡρισμένη θέσις· αἱ Καρ-

ρονιέραι δὲν εἶνε σημειωμέναι εἰς τὸν χάρτην ἐνεκα τῆς μικρᾶς των σημασίας.

— Τί εἶνε αἱ Καρρόνιέραι; ηρώτησεν ὁ πρῶτος ὑπάτος.

— Στρατηγὲ, δύνομάζουσι Καρρόνιέρας παρ' ἡμῖν τὰ κεραμουργεῖα· ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸν πολίτην Τερρίε· ίδοὺ ἡ θέσις τὴν δποίαν ὥφειλον νὰ κατέχωσιν εἰς τὸν χάρτην.

Καὶ ὁ Ρολάνδος ἔδειξε μὲ τὴν ἄκραν ἐνὸς μολυβδοκονδύλου, τὸ δόποιὸν ἀφοσε τὸ ἔχνος του ἐπὶ τοῦ χαρτίου εἰς τὸ μέρος δπου ἐγένετο ἡ συμπλοκή.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, μόλις ἡμίσαιαν λεύγαν μακρὰν τοῦ Βούργου συνέβη ἡ ἐπιδρομὴ τοιάυτη;

— Μόλις, ναὶ, στρατηγέ· τοῦτο ἐξηγεῖ πῶς ὁ πληγωθεὶς ἵππος ἐκομίσθη εἰς Βούργον καὶ δὲν ἀπέθανεν εἰς τὸ ἵπποστάσιον τῆς Καλῆς Συμμαχίας.

— Ακούετε ὅλα αὐτὰ, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης ἀπευθύνομενος πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς ἀστυνομίας.

— Ναὶ, πολῖτα, πρῶτες ὑπάτε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Γνωρίζετε δτι ἐπιθυμῶ ὅλαι αῦται αἱ ληστεῖαι νὰ πάνσωσι;

— Θὰ καταβάλω πάσας τὰς προσπαθείας μου.

— Δὲν πρόκειται νὰ καταβάλητε πάσας τὰς προσπαθείας σας, πρόκειται νὰ ἐπιτύχητε.

‘Ο ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας ἔκλινε τὴν κεφαλήν.

— Ἐπὶ μόνῳ τῷ ὅρῳ τούτῳ δύναμαι νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω ἀνθρωπὸν ἐπιτίθειον, ὡς λέγετε δτι εἰσθε.

— Θὰ σᾶς συνδράμω, πολῖτα, εἶπεν ὁ Ρολάνδος.

— Δὲν ἐτόλμων νὰ ζητήσω τὴν συνδρομήν σας, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος.

— Ναὶ, ἀλλ’ ἐγὼ σᾶς τὴν προσφέρω, καὶ μὴ κάμητε τι πρὶν προηγουμένως νὰ ἡμεθα σύμφωνοι καὶ οἱ δύο.

‘Ο ἀστυνόμος ἡτένισε πρὸς τὸν Βοναπάρτην.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, ὑπάγετε· ὁ Ρολάνδος θὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

‘Ο ἀστυνόμος χαιρετήσας ἐξῆλθε.

— Τῷ ὄντι, ἐξηκολούθησεν ὁ πρῶτος ὑπάτος, σοὶ περιποιεῖ τιμὴν, ἀν ἐξολοθρεύσης τοὺς κακούργους, Ρολάνδε. Ἐν πρώτοις τὸ πρᾶγμα συμβαίνει εἰς τὸν νομόν σου, δεύτερον φαίνεται δτι ἐκεῖνοι ἔχουσι σχεδὸν καθ’

όλοκληρίαν μὲ σὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου νὰ κάμωσι.

— Τούναντίον, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, καὶ ίδοὺ διατί λυσῶ, δτι φείδονται ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας μου.

— ‘Ας ἐπιστρέψωμεν ἐκεὶ ἐπάνω, Ρολάνδε, ἐκάστη λεπτομέρεια ἔχει τὴν σπουδαιότητά της· πρόκειται πόλεμον τῶν Βεδουίνων ν’ ἀρχίσωμεν ἐκ νέου.

— Παρατηρήσατε τοῦτο, στρατηγέ· Μίαν νύκτα ἔμεινα εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Αγίου Βρεύνου εἰς Σειλῶνα, ὅπου μὲ ἐβεβαίουν ὅτι ὑπῆρχον φαντάσματα. Τῷ ὄντι ἐν φάντασμα μοὶ ἐνεργαίσθη, ἀλλ’ ὅλως διόλου ἀλλαβές. Κενόνω δύο πιστόλια καὶ ἀυτοῦ, καὶ οὕτε στρέφει νὰ μὲ ίδῃ. ‘Η μήτηρ μου ἐύρισκεται εἰς μίαν ὁδοιπορικὴν ἀμάξαν καὶ λειπούμει, εἰς δὲ τῶν κλεπτῶν λαμβάνει δι’ αὐτὴν τὴν μεγαλειτέραν μέριμναν, τῆς τρίβει τοὺς κροτάφους μὲ δξος καὶ τῇ δίδει νὰ δοφρανθῇ ἀλατα. ‘Ο ἀδελφός μου Ἐδουάρδος ὑπερασπίζεται ὅπως δύναται, τὸν λαμβάνον, τὸν ἐναγκαλίζονται καὶ τῷ ἀπευθύνουσι μυρίας φιλοφρονήσεις ἐπὶ τῆς γενναίοτητός του, δλίγον ἐλειψε καὶ γλυκίσματα νὰ τῷ δώσωσι διὰ τὴν καλήν του διαγωγήν. Τούναντίον ὁ φίλος μου σίρ Ιωάννης μὲ μιμεῖται, ὑπάγει ὅπου ἡμην ἐγὼ, τὸν μεταχειρίζονται ὡς κατάσκοπον καὶ τὸν μαχαιρώνουν.

— Ἀλλὰ δὲν ἀπέθανεν;

— ‘Ογι τούναντίον, εἶνε καλὰ καὶ θέλει νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀδελφήν μου.

— ‘Α! ἄ! καὶ ἔκαμε πρότασιν;

— ‘Επίσημον

— Καὶ τῷ ἀπεκρίθης; . . .

— Τῷ ἀπεκρίθην ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἐξαπτᾶται ἀπὸ δύο ἀνθρώπους.

— Τὴν μητέρα σου καὶ σὲ, εἶναι δίκαιον.

— ‘Ογι, ἀπὸ ἐκείνην καὶ ἀπὸ ὑμᾶς,

— ‘Εκείνην, ναὶ, ἀλλ’ ἀπὸ ἐμέ;

— Δὲν εἶπατε, στρατηγέ, δτι θέλετε νὰ τὴν νυμφεύσητε;

— ‘Ο Βοναπάρτης ἔκαμε βήματά τινα μ’ ἐσαυρωμένους βραχίονας καὶ σύννους· εἶτα δὲ σαθεὶς αἴφνης πρὸ τοῦ Ρολάνδου, ηρώτησε.

— Κοί τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸς ὁ ἄγγλος σου;

— Τὸν ίδατε, στρατηγέ.

— Δὲν ὅμιλω διὰ τὴν φυσιογνωμίαν του, διότι ὅλοι οἱ ἄγγλοι ὅμοιάζουσιν ὀφθαλμοὶ κυανοῖ, κόμητι ξανθή, χρῶμα λευκὸν καὶ σιγών προμήκης.

— ‘Εγεκα τοῦ δη (the), εἶπεν ὁ Ρολάνδος.

— Πῶς τοῦ the;

— Ναί· ἐμάθετε, στρατηγὲ, ἄγγλικά;

— Δηλαδὴ ἐπροσπάθησα νὰ μάθω

— Τότε ὁ καθηγητής σας θὰ σᾶς εἰπεν ὅτι τὸ the προσφέρεται, στηριζομένης τῆς γλώσσης ἐπὶ τῶν δόδοντων θέλοντες λοιπὸν οἱ ἄγγλοι νὰ προσφέρωσιν αὐτὸν τὸ the καὶ κατὰ συνέπειαν ὥθοιοντες τοὺς δόδοντας διὰ τῆς γλώσσης, σχηματίζουσιν οὕτω προμήκη σιαγῶνα ἥτις, ὡς πρὸ μικροῦ εἴπατε, εἶνε ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων τῆς φυσιογνωμίας των.

‘Ο Βοναπάρτης ἔθεώρησε τὸν ‘Ρολάνδον ὡς διὰ νὰ μάθῃ ἂν διάλυνοις οὕτως σκώπτης ἔπαιζεν ἥ ωμοῖει σπουδαίως. ‘Ο Ρολάνδος ἔμεινεν ἀπαθής.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη σου; ήρώτησεν ὁ Βοναπάρτης

— Ναὶ, στρατηγὲ, καὶ νομίζω ὅτι φυσιολογικῶς ἔχει συνέπειαν μίαν ἀλληγ. Ἐγὼ ἔχω ἐν πληθίος παρομοίων γνωμῶν, τὰς ὁποίας ἀποκαλύπτω καθ’ ὅσον αἱ περιστάσεις μὲ ἀναγκάζουσιν.

— ‘Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ἄγγλον σου.

— Αὐτὸν θέλω καὶ ἐγὼ, στρατηγέ.

— Σὲ ἡρώτων τί πρᾶγμα εἴναι;

— ‘Αλλὰ στρατηγὲ, εἴνε εἰς ἔξαρτος εὐγενής, πολὺ ἀνδρεῖος, πολὺ ησυχός, πολὺ ἀπαθής, πολὺ ἀξιότιμος, πολὺ πλούσιος, καὶ ἔτι μᾶλλον, ὅπερ ἵσως δὲν εἴνε τόσον καλὴ σύστασις δι’ ὑμᾶς, ἀνεψιός τοῦ λόρδου Γρανβίλ, πρωθυπουργοῦ τῆς Αὐτοῦ Βρετανικῆς Μεγαλειότητος.

— Λέγεις;

— Λέγω πρωθυπουργὸς τῆς Αὐτοῦ Βρετανικῆς Μεγαλειότητος.

‘Ο Βοναπάρτης ἐπανέλαβε τὸν περίπατόν του στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν ‘Ρολάνδον,

— Καὶ δύναμαι νὰ ἴδω τὸν ἄγγλον σου; εἴπε.

— Γνωρίζετε καλῶς, στρατηγέ μου, ὅτι δύνασθε τὰ πάντα.

— Ήσυ εἴναι;

— Εἰς Παρισίους.

— ‘Υπαγε νὰ τὸν εὔρης καὶ φέρε μοί τον.

‘Ο Ρολάνδος εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ διακούῃ ἀνευ ἀντιλογίας· λαβὼν λοιπὸν τὸν πῖλον του κατηγορίαν πρὸς τὴν θύραν.

— Στεῖλέ μοι τὸν Βουριέν, εἴπεν ὁ πρῶτος ὑπατος, καθ’ ἥν στιγμὴν διάλυσε τὸν ‘Ρολάνδος εἰσήρχετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γραμματέως του.

Μετὰ πέντε στιγμὰς διέλυσε τὸν ‘Ρολάνδος ἐγένετο ἄφαντος, καὶ ὁ Βουριέν ἐμφανίζεται.

— Καθήσατ’ ἔκει, Βουριέν, τῷ εἰπεν ὁ πρῶτος ὑπατος.

‘Ο Βουριέν ἐκάθησεν, ἡτοίμασε τὸ χαρτίον του, ἔθρεξε τὴν γραφίδα του εἰς τὸ μέλαν καὶ ἐπερίμενεν.

— Εἶσθ’ ἔτοιμος; ήρώτησεν ὁ Βοναπάρτης καθεζόμενος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρανίου ὃπου ἔγραφεν ὁ Βουριέν, ὅπερ ἦτον ἔξις του, ἔξις ὅμως ἡ ὁποία ἀπήλπιζε τὸν γραμματέα, διότι ὁ Βοναπάρτης δὲν ἔπαιε νὰ κινήται καθ’ ὅλον τὸν χρόνον καθ’ ὃν ὑπηγόρευεν, καὶ ἐκ τῆς κινήσεως αὐτῆς, ἐταράσσετο τὸ γραφεῖον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ’ ὃν κινεῖται τις ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολυκυμάντου θαλάσσης τοῦ Ὀκεανοῦ.

— Ἔτοιμος ἀπεκρίθη ὁ Βουριέν, ἡναγκασμένος νὰ ὑποκύπτῃ εἰς ὅλας τὰς ἴδιοτροπίας τοῦ πρώτου ὑπάτου.

— Τότε, γράφετε,

Καὶ ὑπηγόρευετε

« Βοναπάρτης, πρῶτος ὑπατος τῆς δημοκρατίας πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας.

« Προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς θελήσεως τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους νὰ καθέξω τὴν πρώτην ἀρχὴν τῆς δημοκρατίας, νομίζω εὐλογὸν ν’ ἀνακοινώσω τοῦτο ἀπ’ εὐθείας πρὸς τὴν ‘Υμετέραν Μεγαλειότητα.

« Ο πόλεμος, ὅστις ἀπὸ δικτὸν ἥδη ἐτῶν, λυμαίνεται τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ διαιωνισθῇ; Δὲν ὑπάρχει κάπεν μέσον, ὅπως ἐπέλθῃ συγεννόσις τις;

« Τὰ δύο μᾶλλον πεφωτισμένα τῆς Εὐρώπης ἔθνη, τὰ ὄντα περισσότερον ἰσχυρὰ καὶ κραταιὰ μᾶλλον παρ’ ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ἀνεξαρτησία των, δύνανται νὰ θυσιάσωσιν εἰς ἴδεας ματαίου μεγαλείου ἡ εἰς κακῶς δικαιολογουμένας ἀντιπαθείας τὴν ἐσωτερικὴν εὐδαιμονίαν των, τὰ ἐμπορικὰ ἀγαθά των, τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν; Ήπως! δὲν αἰσθάνονται ὅτι ἡ εἰρήνη εἴναι ἡ πρώτη τῶν ἀναγκῶν ὡς καὶ ἡ πρώτη τῶν δοξῶν;

« Τὰ αἰσθήματα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ἔναι ἀλλότρια εἰς τὴν καρδίαν τῆς ‘Υμετέρας Μεγαλειότητος, ἥτις διοικεῖ λαὸν ἐλεύθερον ἐπὶ μόνῳ τῷ μέσῳ σκοπῷ νὰ τὸν καταστήσῃ εὐδαίμονα.

« ‘Η Μεγαλειότης Σας ἐν τῇ ἔξομολογήσει ταῦτη θέλει κατίδει τὴν εἰλικρινὴ ἐπιθυμίαν μου τοῦ νὰ συντελέσω, δεύτερον ἥδη, εἰς τὴν γενικὴν εἰρηνοποίησιν διὰ διαβήματος ταχέος, εἰλικρινοῦς καὶ ἐξερημένου τῶν

τύπων ἔκεινων, οἵτινες ἀναγκαῖοι διὰ τὰ ἀσθενῆ χράτη, δὲν ἀποκαλύπτουσι διὰ τὰ μεγάλα εἰμὴ προσπάθειαν ἀπάτης.

« Ή Γαλλία καὶ ή Ἀγγλία καταχρώμεναι τὰς δυνάμεις των, δύνανται ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, πρὸς δυστυχίαν τῶν λαῶν ὅλων, ν' ἀναβάλωσι τὴν ἔξαντλησίν των· ἀλλὰ, τολμῶ νὰ τὸ εἶπω, η τύχη ὅλων τῶν πεπολιτισμένων ἔθνῶν συνδέεται πρὸς τὸ τέλος ἑνὸς πολέμου, ὅστις περιλαμβάνει τὸν κόσμον ὅλόκληρον. »

‘Ο Βοναπάρτης ἐστάθη

— Νομίζω ὅτι οὕτως ἔχει καλῶς, εἶπεν ἀνάγνωσέ μοι αὐτὸς, Βουριέν.

‘Ο Βουριέν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, ἦν εἶχε γράψει, εἰς ἑκάστην δὲ παράγραφον διάφορος ὑπατος κατανεύων ἔλεγεν,

— ‘Εμπρός.

Πρὶν ἔτι τελειώσῃ ὁ Βουριέν ὄλοσχερῶς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ὁ Βοναπάρτης ἔλαβεν αὐτὴν καὶ διὰ νέας γραφίδος ὑπέγραψε· διότι τοικύτην εἶχεν ἔξιν, ἀπαξ μόνον νὰ μεταχειρίζεται ἑκάστην γραφίδα, ἀποτροπιαζόμενος εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐπὶ τοῦ δακτύλου αὐτοῦ προσγινομένην ἐκ τῆς μελάνης κηλίδα.

— Καλά, εἶπε· σφραγίσατε αὐτὴν, καὶ ἐπιγράψατε τὴν πρὸς τὸν λόρδον Γρανβίλα.

‘Ο Βουριέν ἔξεπλήρωσεν ὅτι διετάχθη.

Τὴν στιγμὴν ἔκεινην ἡκούσθη κρότος ὀχήματος σταθέντος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λουξεμβούργου, μετ' ὀλίγον δὲ ἡ θύρα ἤνεῳχθη καὶ ὁ ‘Ρολάνδος εἰσῆλθε.

— Λοιπόν; ἡρώτησεν ὁ Βοναπάρτης.

— Σᾶς εἶπον ὅτι δύνασθε τὰ πάντα, σσαθέλετε.

— ‘Εχεις τὸν Ἀγγλὸν σου;

— Τὸν συνήντησα εἰς τὸ τετράστρατον τοῦ Βουσσού, καὶ γνωρίζων ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε νὰ περιμένετε, τὸν ἔλαθον ὅπως ἦτο καὶ τὸν ἥναγκασα νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ὄχημα. Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐνόμισα ὅτι ὀφείλω καὶ ταχυδρομικῶς νὰ τὸν φέρω· εἴναι μὲ τὰ ὑποδήματα καὶ μὲ τὸν ἐπενδύτην του.

— ‘Ἄς εἰσέλθῃ! εἶπεν ὁ Βοναπάρτης.

— Εἰσέλθετε, μυλόρδε, ἐφώνησεν ὁ ‘Ρολάνδος, στραφεὶς πρὸς τὴν θύραν

Καὶ ὁ λόρδος Τάννυλευ ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

‘Ο Βοναπάρτης δὲν εἶχεν ἀνάγκην εἰμὴ ἐν μόνον βλέμμα νὰ βίψῃ ἐπ' αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ ὅτι ἦτο τέλειος εὐγενής. Μικρὰ

ἰσχνότης καὶ λείψανόν τι ωχρότητος ἔδιδον εἰς τὸν σίρ Ιωάννην ὅλους τοὺς χαρακτῆρας διακεκριμένου ἀνδρὸς.

Ἐκεῖνος κλίνας ἐπερίμενεν ὡς ἀληθῆς Ἀγγλος, νὰ τὸν παρουσιάσῃ ὁ ‘Ρολάνδος, — Στρατηγὲ, εἶπεν ὁ ‘Ρολάνδος, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν σίρ Ιωάννην Τάννυλευ, ὅστις ἥθελεν, ὅπως λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἰδῃ, νὰ ὑπάγη μέχρι τοῦ τρίτου καταρράκτου, καὶ ὅστις σήμερον διὰ τῆς βίας σχεδὸν σύρεται μέχρι τοῦ Λουξεμβούργου.

— ‘Ελθετε, μυλόρδε, ἐλθετε, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, δὲν εἶναι μήτε ἡ πρώτη φορὰ, καὶ’ ἦν βλεπόμεθα, μήτε ἡ πρώτη, καὶ’ ἦν ἔξεφραστα τὴν ἐπιμυμίαν τοῦ νὰ σᾶς γνωρίσω, ώστε ὑπῆρχε σχεδὸν ἀχαριστία ἐκ μέρους σας, ἐὰν ἀπεποιηθεί τὴν ἐπιθυμίαν μου.

— ‘Αν ἐδίστασα, στρατηγὲ, ἀπεκρίθη ὁ σίρ Ιωάννης εἰς ἔξαρτον γαλλικὴν γλῶσσαν, κατὰ τὴν τυνήθειάν μου, εἶνε διότι δὲν ἥθελον νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ύψηλὴν τιμὴν, τὴν ὃποιαν μοὶ κάμνετε,

— Καὶ ἐπομένως, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἐξ αἰσθήματος ἐθνικοῦ, μὲ μισεῖτε βεβαίως, ὡς δλοὶ οἱ συμπατριῶται σας.

— Όφείλω νὰ δριμολογήσω, στρατηγὲ, ὅτι τὸ αἰσθήμα των μέχρι τοῦδε δὲν προέβη ἐπεκεννα τοῦ θαυμασμοῦ.

— Καὶ συμμερίζεσθε τὴν ἀφρονα ταύτην προκατάληψιν νὰ πιστεύητε ὅτι ἡ ἔθνικὴ τιμὴ ἀπαιτεῖ νὰ μισῶμεν σήμερον τὸν ἐχθρὸν, ὅστις αὔριον δύναται νὰ γείνη φίλος μας;

— ‘Η Γαλλία υπῆρξε πάντοτε δι' ἐμὲ δευτέρα πατρίς μου, στρατηγὲ, καὶ ὁ φίλος μου ‘Ρολάνδος θὰ σᾶς εἶπε πόσον ποιῶ τὴν στιγμὴν ἔκεινην, καὶ’ ἦν ἐκ τῶν δύο πατριῶν μου, ἔκεινη εἰς τὴν ὅποιαν θὰ ὀφείλω περισσότερον, θὰ ἥνε ἡ Γαλλα.

— Οὕτω θὰ ἔβλεπετε εὐγαρίστως τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν διδούσας πρὸς ἀλλήλας τὰς χεῖρας πρὸς τὸ καλὸν τοῦ κόσμου.

— ‘Η ἡμέρα καὶ’ ἦν ἔβλεπον τοῦτο θὰ ἥτο δι' ἐμὲ ἡμέρα εύτυχίας.

— Καὶ ἀν ἐδύνασθε νὰ συντελέσητε δπως ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, θὰ συνεπάσσετε;

— Μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου.

— ‘Ο ‘Ρολάνδος μοὶ εἶπεν ὅτι εἰσθε συγγενῆς τοῦ λόρδου Γρανβίλα.

— Εἴμαι ἀνεψιός του.

— Εἰσθε εἰς καλὴν συνάφειαν μετ' αὐτοῦ;

— Ήγάπα πολὺ τὴν μητέρα μου ἥτις ἦτο πρωτογενῆς ἀδελφή του.

— Άλλ' ἐκληρονομήσατε ὑμεῖς καὶ τὴν πρὸς τὴν μητέρα σας ἀγάπην του;

— Ναί ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὅταν ἐπανέλθω εἰς Ἀγγλίαν, θὰ κρατῇ ἔαυτὸν ἐν ἐπιφυλάξῃ.

— Αναδέχεσθε νὰ τῷ κομίσητε μίαν ἐπιστολήν μου;

— Απευθυνομένην πρὸς ποιὸν;

— Πρὸς τὸν βασιλέα Γεώργιον Γ'.

— Τοῦτο εἶναι μεγάλη τιμὴ δὲ ἐμέ.

— Τὸ πιφορτίζεσθε νὰ τῷ εἴπητε διὰ ζώσης φωνῆς ὅτι δὲν δύναται τις νὰ γράψῃ εἰς ἐπιστολήν;

— Χωρὶς λόγον ν' ἀλλάξω οἱ λόγοι τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἴστορίαν.

— Λοιπὸν εἴπατέ τῷ....

— Άλλὰ διακόψας τὸν λόγον καὶ ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν Βουριέν.

— Βουριέν, εἶπεν, εὗρε τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας.

— Ο Βουριέν ἦνοικεν ἔνα φάκελλον, καὶ χωρὶς νὰ ἐρευνήσῃ, ξύηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ μᾶς ἐπιστολῆς, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν Βοναπάρτην.

— Ο Βοναπάρτης ἔρριψεν ἐπὶ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, καὶ παρουσιάσας αὐτὴν εἰς τὸν λόρδον Τάννυλεϋ,

— Εἴπατέ τῷ, ὑπέλαβε, πρὸ παντὸς ὅτι ἀνεγνώσατε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Καὶ ὁ σίρ Ιωάννης κλίνας ἀνέγνωσε·

— Πολεῖτα πρῶτα ὑπατε!

— Εδέγθην ὡπλισμένους καὶ διὰ νέων ἴματισμῶν, ἔκαστον μὲ τὴν στολὴν τοῦ σώματός του ἐνδεδυμένους τοὺς ἐννεακισχιλίους στρατιώτας, οἵτινες ἐγένοντο αἰχμάλωτοι ἐν Ὁλλανδίᾳ, καὶ τοὺς ὄποιους μοὶ ἐστείλατε ἀνευ λύτρων, ἀνευ ἀνταλλάγματος, ἀνευ οὐδεμιᾶς συνθήκης.

— Η πρᾶξις αὕτη εἶνε ἀληθῆς ἵπποτισμὸς, καὶ ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι καὶ ἐγὼ εἴμαι ἵπποτης.

— Νομίζω ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δύναμαι εἰς ἀνταλλαγμα τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης προσφορᾶς σας νὰ σᾶς δώσω πολυτιμότερον, εἶνε ἡ φιλία μου.

— Τὴν θέλετε;

— Ως ἀρραβώνα τῆς φιλίας ταύτης, ἀποστέλλω τὰ διαβατήριά του εἰς τὸν λόρδον Οὐϊτσόρθ, πρέσβυτον τῆς Ἀγγλίας εἰς Ηετρούπολιν.

— Ξετὸς τούτου, ἀν θέλητε νὰ εἴσθε ὅχι

βοηθός μου, ἀλλὰ μάρτυς μου, προσκαλῶ εἰς προσωπικὴν μονομαχίαν ὅλους τοὺς βασιλεῖς, ὅσοι δὲν λάβωσι μέρος κατὰ τῆς Ἀγγλίας, καὶ δὲν τῇ κλείσωσι τοὺς λιμένας των.

— Αρχίζω ἀπὸ τὸν γείτονά μου, τὸν βασιλέα τῆς Δανίας, καὶ δύνασθε ν' ἀναγνώσητε εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Αὐλῆς, τὴν πρόσκλησιν, τὴν ὅποιαν τῷ στέλλω.

— Έχω ἀκόμη ἄλλο τι νὰ σᾶς εἴπω;

— Όχι.

— Ξετὸς τοῦ ὅτι δυνάμεθα ἡμεῖς οἱ δύο νὰ δώσωμεν νόμους εἰς τὸν κόσμον.

— Πρὸς δὲ, ὅτι εἴμαι θαυμαστὴς καὶ φίλος σας.

— Παῦλος,

— Ο λόρδος Τάννυλεϋ ἐστράφη πρὸς τὸν πρῶτον ὑπατον, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἔλεγε ζωηρῶς ὅτι, ἐναντίον τῆς συμμαχίας τῆς Φωσίας, ή ἐθνική του ὑπερηφάνεια ἐπανεπάνετο ἐπὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας πάλης.

— Άλλὰ περὶ τούτου, ὑπέλαβεν ὁ Βοναπάρτης, δὲν πρόκειται σήμερον, καὶ ἔκαστον πράγμα θὰ ἔλθῃ μὲ τὸν καιρὸν του.

— Ναί, ἐψιλύρισεν ὁ σίρ Ιωάννης, εἴμεθα ἀκόμη πλησίον τοῦ Ἀβουκήρ.

— Ω! δὲν θὰ σᾶς προσβάλω κατὰ θάλασσαν, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, διότι χρειάζομαι πεντήκοντα ἔτη νὰ κάμω τὴν Γαλλίαν ἔθνος ναυτικόν ἀλλ ἐκεὶ κάτω . . . , (καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἔδειξε τὴν ἀνατολήν). Ηρός τὸ παρὸν ὅμως δὲν πρόκειται περὶ πολέμου, ἀλλὰ περὶ εἰρήνης. Έχω ἀνάγκην εἰρήνης διὰ νὰ πραγματοποιήσω τὸ ὄνειρον, ὅπερ ἐσχημάτισα, καὶ ίδιας εἰρήνης μετὰ τῆς Ἀγγλίας. Βλέπετε ὅτι παίζω φανερά, καὶ εἴμαι ἀρκούντως ἴσχυρός διὰ νὰ ἥμαινει λικηρίης. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἰς διπλωμάτης θὰ εἴπη τὴν ἀλήθειαν, ἐκεῖνος θὰ ἥνεις ὁ πρῶτος διπλωμάτης τοῦ κόσμου, διότι οὐδεὶς θὰ τὸν πιστεύσῃ καὶ ἐπομένως θὰ φύσῃ εἰς τὸν σκοπόν του.

— Νὰ εἴπω λοιπὸν εἰς τὸν θεῖόν μου ὅτι θέλετε τὴν εἰρήνην;

— Ιδού· ἡ ἐπιστολὴ, δι' ἣς τὴν ζητῶ ἀπὸ τὸν βασιλέα σας, μυλόρδες ὀλόκληρος ἐγράφη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἐπειδὴ εἴμαι βέβαιος ὅτι θὰ φύσῃ εἰς τὴν Αὔτοῦ Μεγαλειότητα, παρεκάλεσα τὸν ἀνεψιόν του λόρδου Γρανβίλ νὰ γείνη κομιστὴς αὐτῆς.

— Θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ θέλησί σας, πολῖτα,

καὶ ἀν̄ ξῆμην ὁ θεῖος, ἀντὶ νὰ ξῆμην ἀνεψιός,
ὑπεσχόμην κατὶ περισσότερον.

— Πότε δύνασθε ν̄ ἀναχωρήσητε;

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀναχωρῶ.

— Δὲν ἔχετε κάμμιαν ἐπιθυμίαν νὰ μοὶ ἐκφράσητε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως σας;

— Οὐδεμίαν, ἀλλὰ καὶ ἀν̄ εἶχον τινὰ, ἀφίνω

πληρεξούσιόν μου τὸν φίλον μου Ρολάνδον.

— Δότε μοὶ τὴν χειρά σας, μυλόρδε, θὰ
ἡγεται καλὸς οἰωνὸς, διότι ὑμεῖς μὲν ἀντιπροσωπεύετε τὴν Ἀγγλίαν, ἐγὼ δὲ τὴν Γαλλίαν.

‘Ο σίρ Ιωάννης ἐδέχθη τὴν τιμὴν, ἦν τῷ
ἔκαμεν ὁ πρῶτος ὅπατος μετὰ τοῦ τρόπου
ἐκείνου, διστις ὑπεδείκνυεν ἐν ταῦτῳ τὴν τε
πρὸς τὴν Γαλλίαν συμπάθειάν του καὶ τὰς
ἐπιφυλάξεις του διὰ τὴν ἐθνικὴν τιμὴν.

Εἴτα σφίγξας τὴν χειρά τοῦ Ρολάνδου
μετὰ περιπαθείας ὅλως ἀδελφικῆς, ἐχαιρέ-
τησε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν πρῶτον ὅπα-
τον καὶ ἐξῆλθεν.

‘Ο Βοναπάρτης τὸν ἡκολούθησε διὰ τῶν
ծφιαλμῶν, καὶ ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπὶ μι-
κρὸν, εἴτα δὲ εἶπε,

— Ρολάνδε, οὐγὶ μόνον συγκατανεύω εἰς
τὸν γάμον τῆς ἀδελφῆς σας μετὰ τοῦ λόρ-
δου Τάννλεϋ, ἀλλ’ ἀκόμη καὶ τὸν ἐπιθυμῶ,
ἐννοεῖς; τὸ ἐπιθυμῶ.

Καὶ ἐτόνισε τοσοῦτον ἐκάστην τῶν τριῶν
τούτων λέξεων, ὥστε διὰ πάντα γνωρίζοντα
τὸν πρῶτον ὅπατον, τὸ ἐπὶ θυμῷ ἐκεῖνο
ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ θέλω.

‘Η τυραννία ἦτο γλυκεῖα διὰ τὸν Ρολάν-
δον, ὥστε τὴν ἐδέχθη μετ’ εὐχαριστήσεως
ἡ μᾶλλον μετ’ εὐγνωμοσύνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

ΤΑ ΔΥΟ ΣΗΜΕΙΑ.

* Ας εἴπωμεν ἦδη τί συνέβαινεν εἰς Μαυ-
ροκρήνην τρεῖς ήμέρας μετὰ τὰ ἐν Ηαρισίοις
γεγονότα, τὰ ὅποια διηγήθημεν.

‘Αφοῦ εἴς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὁ Ρολάν-
δος πρῶτος, ἐπειταὶ ἡ κυρία δὲ Μοντρεβέλ,
καὶ τέλος ὁ σίρ Ιωάννης εἶχον ἀναχωρήσει
διὰ Ηαρισίους, ὁ μὲν Ρολάνδος διὰ νὰ εὔρῃ
τὸν στρατηγόν του, ἡ δὲ Κ. δὲ Μοντρεβέλ
ὅπως εἰσαγάγῃ τὸν υἱόν της εἰς τὸ σχολεῖον,
καὶ ὁ σίρ Ιωάννης διὰ νὰ προτείνῃ εἰς τὸν
Ρολάνδον περὶ τοῦ γάμου του, ἡ Αμαλία
ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Καρλόττας εἰς τὸν
Πύργον τῆς Μαυροκρήνης.

Λέγομεν δὲ ὅτι αἱ δύο αὗται ἔμειναν μό-
ναι, ἐπειδὴ ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ υἱός του Ἰάκω-
βος δὲν κατώκουν ἀκριβῶς εἰς τὸν πύργον,
ἀλλὰ μικρόν τινα οἰκίσκον πλησίον τοῦ κή-
που, εἰς τρόπον ὥστε ὁ Μιχαὴλ ἐξετέλει τὰ
καθήκοντα δεσμοφύλακος ἀμα καὶ κηπουροῦ.

Ἐκ τούτου ἔπειται ὅτι τὰς ἐσπέρας, ἐκτὸς
τοῦ δωματίου τῆς Αμαλίας κειμένου, ὡς εἴ-
πομεν, εἰς τὸ πρῶτον δρόφωμα πρὸς τὸν
κήπον, καὶ τοῦ τῆς Καρλόττας, κειμένου εἰς
τὰ ἀνώγαια τοῦ τρίτου, αἱ τρεῖς σειραὶ τῶν
παραθύρων, ἐν αἷς ἡριθμήσαμεν δώδεκα
ῥωγμάτας, ἔμενον σκοτειναὶ, διότι ἡ Κ. δὲ
Μοντρεβέλ εἴχε παραλάβει μεθ’ ἔσυτῆς καὶ
τὴν δευτέραν θαλαμηπόλον της.

Αἱ δύο κόραι ἦσαν ἵσως λίαν μεμονωμέ-
ναι εἰς τὸ οἰκοδόμημα ἐκεῖνο, τὸ δόποιον συ-
νέκειτο ἐκ μιᾶς δωδεκάδος δωματίων καὶ ἐκ
τριῶν δρόφωμάτων, εἰς ἐποχὴν καθ’ ἦν μά-
λιστα ἐπὶ τῶν δημοσίων ὁδῶν τοσαῦται κλο-
παὶ διενηργοῦντο· τούτου ἔνεκα ὁ Μιχαὴλ
ἐπρότεινεν εἰς τὴν νέαν κυρίαν του νὰ κοιμᾶ-
ται εἰς ἐγγύς τι δωμάτιον, ἵνα δύναται ἐν
ἀνάγκῃ νὰ τῇ φέρῃ βοήθειαν, ἀλλ’ ἐκείνη διὰ
φωνῆς θαρράλεας διεκήρυξεν ὅτι δὲν ἐφο-
βεῖτο καὶ ὅτι ἐπεύμει νὰ μὴ μεταβληθῇ
κατ’ οὐδὲν ἡ ταχικὴ κατάστασις τοῦ πύργου.

Αἱ περιπολίαι τοῦ Μιχαὴλ ἐφάνησαν ἐπὶ
μίαν στιγμὴν πρόξενοι ἀνησυχίας εἰς τὴν
Αμαλίαν, ἀλλ’ αὕτη ἀνεγνώρισεν ἐντὸς μι-
κροῦ ὅτι αἱ περιπολίαι τοῦ Μιχαὴλ συνί-
σταντο εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ Ιακώβου
εἰς ἔνεδραν ἐν τῇ ἀκρᾳ τοῦ δάσους τῆς Σειλ-
λῶνος, καὶ ἡ συγκὴ παράθεσις ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης ἡ ράχεως τινος λαγωοῦ ἡ μηρίου τινὸς
δορκάδος ἐδείκνυεν ὅτι ὁ Μιχαὴλ ἐτήρει τὸν
λόγον του περὶ τοῦ μέρους τῶν περιπο-
λιῶν του.

‘Η Αμαλία λοιπὸν εἴχε παύσει ν̄ ἀνησυχῆ
διὰ τὰς περιπολίας τοῦ Μιχαὴλ, αἵτινες ἐγί-
νοντο ἀντιστρόφως τοῦ μέρους ἐκείνου, ἐν
τῷ ὅποιω ἐφοβήθη κατὰ πρῶτον μὴ τὰς
κάμνη.

Τρεῖς ήμέρας μετὰ τὰ συμβάντα, τὰ ὅποια
διηγήθημεν, ἡ διὰ νὰ εἴπωμεν ἀκριβέστερον,
κατὰ τὴν νύκτα, ἡτις ἐπηκολούθησε τὴν τρί-
την ταύτην ἡμέραν, ἐκεῖνοι οἵτινες ἦσαν συ-
νειθισμένοι νὰ βλέπωσι δύο μόνον παράθυρα
πεφωτισμένα εἰς τὸν Πύργον τῆς Αμαλίας εἰς
τὸ πρῶτον καὶ τὸ τῆς Καρλόττας εἰς τὸ τρί-
τον, ἐδύγαντο μετὰ θαυμασμοῦ νὰ παρατη-

ρήσωσιν ὅτι ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης τῆς ἑσπέρας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου τὰ τέσσαρα παράθυρα τοῦ πρώτου ἡσαν πεφωτισμένα· ἔκαστον αὐτοῦ, εἶνε ἀληθὲς, ἐφωτίζετο ὑπὸ ἐνὸς μόνου κηρίου.

Προσέτι οὐθελον παρατηρήσει τὴν μορφὴν μιᾶς νεάνιδος, ητὶς διὰ μέσου τῆς αὐλαίας της, προσήλου τοὺς δρθαλμούς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ χωρίου Κεύζεριάτου.

‘Η νεᾶνις αὕτη ἡτον ἡ Ἀμαλία.

‘Η Ἀμαλία ὠχρὰ, μὲ στῆθος ἀσπαῖρον ἐφαίνετο περιμένουσα ἐναγωνίως, ἐν σημεῖον. Μετὰ τινας στιγμὰς, ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον, καὶ ἀνέπνευσε σχεδὸν ἐλευθέρως, διότι ἐν φῶς εἶχε φανῇ πρὸς τὸ μέρος, διότι προσήλωντες τοὺς δρθαλμούς της.

Πάραυτα αὕτη μετέβη ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον καὶ ἔσθυσε τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἀλλοῦ τὰ τρία κηρία μὴ ἀφήσασα ἄλλο νὰ ἀνάπτη παρὰ τὸ εὔρισκόμενον ἐν τῷ δωματίῳ της· ως δὲ ἂν τὸ ἔτερον φῶς δὲν ἐπερίμενε τὸ σκότος ἐκεῖνο, ἐσβέσθη καὶ αὐτό.

‘Η Ἀμαλία ἐκάθησε πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος μ’ δρθαλμούς προστηλωμένους ἐπὶ τοῦ κήπου.

‘Το οὐκέτη σκοτεινὴ, ἀνευ ἀστέρων, ἀνευ σελήνης καὶ ἐν τούτοις μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἰδεν ἡ μᾶλλον ἐμάντευσε σκιάν, ητὶς διήρχετο τὸν λειμῶνα καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν πύργον,

‘Η Ἀμαλία ἐθήκε τὸ μόνον κηρίον της εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ δωματίου της καὶ ἐλθοῦσσα ἤγοιξε τὸ παράθυρον. Ἐκεῖνος δὲν περιέμενεν ἡτον ἐπὶ τοῦ ἔξωστου.

‘Ως καὶ τὴν πρώτην νύκτα, ὅτε εἴδομεν αὐτὸν ἀναβαίνοντα, περιέβαλε μὲ τὸν βραχίονά του τὸ ἀνάστημα τῆς νεάνιδος καὶ τὴν παρέσυρε πρὸς τὸ δωμάτιον. Ἀντέστη αὕτη πρὸς μικρὸν, ζητήσασα διὰ τῆς χειρὸς τὸ σχοινάριον ὅπερ ἐκράτει τὰς κιγκλιδούμερίδας, ἔσυρεν αὐτὸν καὶ αἱ κιγκλιδούμερίδες ἔπεσαν μετὰ κρότου, τὸν δόποῖον ἡ φρόνησις ἵσως δὲν ἐπέτρεψεν· ὅπισθεν δὲ τῶν κιγκλιδούμερίδων ἔκλεισε τὰ παράθυρόφυλλα.

Εἶτα παραλαβοῦσα τὸ κηρίον ἐκ τοῦ ἐνδότερου τοῦ δωματίου, ἀπέθηκεν αὐτὸν ἐγγύτερον, καὶ τὴς λάμψεως φωτισάσης τὸ πρόσωπόν της, ὁ νέος ἐξέπεμψε κραυγὴν τρόμου· διότι τὸ πρόσωπον τῆς Ἀμαλίας ἦτο δακρύθρεκτον.

— Ἀλλὰ τί συνέβη; ἡρώτησε·

— Μεγάλη, δυστυχία, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— ‘Ω! εἶμαι πολὺ βέβαιος περὶ τούτου ἴδων τὸ σημεῖον, δι’ οὐ μὲ προσεκάλεις, ἀφοῦ τὴν τελευταίαν νύκτα ἡμην ἐδῶ· ἀλλ’ εἰπὲ, ἡ δυστυχία αὕτη εἶνε ἀνεπανόρθωτος;

— Σχεδὸν, ὑπέλαθεν ἡ Ἀμαλία.

— Τούλαχιστον, ἐλπίζω, δὲν ἀπειλεῖ πλὴν ἐμέ;

— ‘Απειλεῖ καὶ τοὺς δύο ἡμᾶς.

Καὶ ὁ νέος ἔφερε τὴν χειρα ἐπὶ τὸ μέτωπον ως διὰ νὰ σπογγίσῃ τὸν ἴδρωτα αὐτοῦ.

— Λέγε, εἶπεν, ἔχω τὴν δύναμιν.

— ‘Αν ἔχης τὴν δύναμιν νὰ ἀκούσῃς τὰ πάντα, ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω νὰ σοὶ τὰ διηγηθῶ.

Τότε λαβοῦσα ἐπιστολήν τινα ἐκ τῆς ἑστίας,

— ‘Ανάγνωσον, εἶπεν, ἵδου τί ἔλαβον διὰ τοῦ ταχυδρόμου τῆς ἑσπέρας,

Καὶ λαβὼν ὁ νέος τὴν ἐπιστολήν, ἤγοιξεν αὐτήν, καὶ ρίψας ἀμέσως τὸ βλέμμα εἰς τὴν ὑπογραφήν,

— Εἶνε τῆς Κ. δὲ Μοντρεβέλ, εἶπε.

— Ναί, μὲ ἐν ὑστέρογραφον τοῦ Φολάνδου.

Καὶ ὁ νέος ἀνέγνωσε·

— ‘Φιλάτη μου κόρη.

— ‘Επιθυμῶ τὸ νέον ὅπερ σοὶ ἀναγγέλλω νὰ σοὶ προξενήσῃ χαρὰν ἵσην ἐκείνης, ἢν ἐπρεξένησεν εἰς ἐμὲ καὶ τὸν φίλατόν μοι Φολάνδον. ‘Ο στὸ Ιωάννης, δι’ οὐ ἔλεγες ὅτι στερεῖται καρδίαν καὶ ἰσχυρίζεσθαι ὅτι εἶνε μηχανὴ ἐξελθοῦσα ἀπὸ τὰ ἔργοστάσια τοῦ Βωκανισὸν, ἀναγνωρίζει ὅτι ἔχεις ὀλοσχερῶς δίκαιον μέχρι τῆς ἡμέρας καθ’ ἣν σὲ εἶδεν, ἀλλ’ ἔκτοτε ἐπιμένει ὅτι ἔχει καὶ αὐτὸς καρδίαν καὶ ὅτι ἡ καρδία αὕτη σὲ λατρεύει.

— ‘Οι ἀριστοχρατικοὶ καὶ εὐγενεῖς αὐτοῦ τρόποι, φιλάτη μου ἡ Ἀμαλία, δὲν σοὶ ἐπέτρεψαν νὰ γνωρίσῃς τοῦτο· ἀλλὰ καὶ τὸ βλέμμα τῆς μητρός σου οὐδόλως τὸ παρετήρησεν. Ἐν τούτοις σήμερον τὸ πρωτὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τῷ ἐξήτασθαι ἐπισήμως τὴν χειρά σου. ‘Ο ἀδελφός σου ἐδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην μετὰ καρδιᾶς, ἀλλὰ κατὰ πρώτον οὐδὲν ὑπεσχέθη. ‘Ο πρώτος ὑπατος πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ Βανδέαν, εἶπεν ὅτι θέλει ἐπιφορτισθῆ τὴν ἀποκατάστασίν σου· ἀλλ’ ἐπιθυμήσας να ἱέη τὸν λόρδον Τάννιλεϋ, εἶδεν αὐτὸν, καὶ ἐκεῖνος ἔκαμε τὰς ἐθνικάς του ἐπιφυλάξεις, τὸν ἔλαβεν τόσον ὑπὸ τὴν εὐνοιάν του, ὥστε καὶ τῷ ἀγέθηκεν ἀποστολήν τινα παρὰ τῷ λόρδῳ

Γρανβίλ. Ἀνεχώρησε δὲ ἀμέσως διὰ Λούδινον.

« Δὲν γνωρίζω πόσας ἡμέρας ὁ σὺρ Ἰωάννης θὰ μείνῃ ἀπών, ἀλλ’ εἴμαι βεβαία ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του, θὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειανὰ παρουσιασθῆεις σὲ ως μνηστήρου σου.

« Ο λόρδος Τάννλεϋ εἶναι νέος ἀκόμη, ἔχει φυσιογνωμίαν χαρίεσσαν καὶ εἶναι βαθύπλουτος. Ἐχει συγγενεῖς μεγάλους εἰς Ἀγγλίαν, καὶ εἶναι φίλος τοῦ 'Ρολάνδου' δὲν γνωρίζω λοιπὸν ἀνθρώπον, ὅστις νὰ ἔχῃ περισσότερα δικαιώματα δὲν λέγω, φιλτάτη μου Ἀμαλία, ἐπὶ τοῦ ἔρωτός σου, ἀλλ’ ἐπὶ τῆς μεγίστης ὑπολήψεώς σου.

« Τὰ λοιπὰ περιορίζονται εἰς δύο μόνον λέξεις· ὁ πρῶτος ὑπατος εἶναι πάντοτε ἐπίσης ἀγαθὸς διά τε ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς δύο ἀδελφούς σου, καὶ ἡ Κ. Βοναπάρτου μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν περιμένει παρὰ τὸν γάμον σου διὰ νὰ σὲ προσκαλέσῃ παρ’ ἑαυτῇ.

« Πρόκειται νὰ ἀλλάξωσι κατοικίαν ἐκ τοῦ Λουξεμβούργου εἰς τὰς Τουιλλερίας. Ἔννοεῖς ὅλην τὴν σημασίαν τῆς μετοικήσεως ταύτης;

« Η ἀγαπῶσά σε μήτηρ σου
Κλοτίλδη δὲ Μοντρεβέλ.»

Καὶ χωρὶς νὰ σταθῇ ὁ νέος ἀνέγνωσε τὸ οὐτερόγραφον τοῦ 'Ρολάνδου', ταῦτα περιέχον.

« Ἀνέγνωσες, φιλτάτη μου ἀδελφὴ, τί σοι γράφει ἡ ἀγαθὴ μας μήτηρ. Ο γάμος αὐτὸς εἶναι κατάληλος ὑπὸ ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπόψεις, καὶ δὲν πρόκειται νὰ μᾶς κάμης τὴν δυσηρεστημένη. Ο πρῶτος ὑπατος ἐπιθυμεῖ νὰ γείνης λέδου Τάννλεϋ, δηλαδὴ τὸ θέλει.

« Ἀναχωρῶ ἐκ Παρισίων διά τινας ἡμέρας, ἀλλ’ ἂν δὲν σὲ βλέπω, θὰ ἀκούης νὰ γείνηται λόγος περὶ ἐμοῦ. Σὲ ἀσπάζομαι.

« Ρολάνδος»

— Λοιπὸν, Κάρολε, ἡρώτησεν ἡ Ἀμαλία, ὅτε ὁ νέος ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, τί λέγεις;

— Οτι εἶναι πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, πτωχέ μου ἄγγελε, ἀλλὰ τὸ ὅποιον δὲν εἶναι ὀλιγώτερον τρομερόν.

— Τί ποιητέον λοιπόν;

— Εἶναι τρία πράγματα:

— Λέγε.

— Πρῶτον ἀντιστάσου, ἂν ἔχῃς τὴν δύναμιν εἶναι τὸ ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον.

— Η Ἀμαλία κατεβίβασε τὴν κεφαλήν.

— Δὲν θὰ τολμήσης ἵσως.

— Ποτέ.

— Εν τούτοις εἶσαι γυνή μου, Ἀμαλία· εἰς ιερεὺς ηὐλόγησε τὴν ἔνωσιν μας.

— Ἀλλὰ λέγουσιν ὅτι ὁ γάμος οὗτος εἶναι ἀκυρος ἐνώπιον τοῦ νόμου, διότι μόνον δι’ ερωπραξίας ἐτελέσθη.

— Καὶ σὺ, σὺ σύζυγος ἐνὸς φυγάδος, δὲν σοὶ ἀρκεῖ τοῦτο;

— Καὶ ταῦτα λέγοντος, ἡ φωνή του ἔτρεμεν, ὅτι δὲν Ἀμαλία δίλιγον ἔλειψε νὰ βιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἀλλ’ ἡ μήτηρ μου, εἶπεν· οὐδὲ ἡ παρουσία, οὐδὲ ἡ εὐλογία αὐτῆς ὑπῆρχε.

— Διότι ὑπῆρχον κίνδυνοι νὰ διατρέξωμεν, καὶ ηθέλαμεν νὰ διαφύγωμεν αὐτούς

— Καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος; δὲν ἔχουσες τὸν ἀδελφόν μου νὰ λέγῃ ὅτι θέλει;

— Ω! ἂν μὲν ἦγάπας, Ἀμαλία, ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἥθελεν ίδει ὅτι ἔδύνατο νὰ μεταβάλῃ μορφὴν ἐνὸς κράτους, νὰ φέρῃ τὸν πόλεμον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἀλλού ἄκρου του κόσμου, νὰ κάμη νόμους, νὰ ἀνεγέρῃ θρόνον, ἀλλ’ ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐκβιάσῃ ἐν στόμα νὰ εἴπῃ ναὶ, σταν ἡ καρδία λέγη ὅχι.

— Αν σὲ ἦγάπων! εἶπεν ἡ Ἀμαλία μὲ φωνὴν μεμψίμοιρον. Εἶναι μεσονύκτιον, εἶσαι εἰς τὸν θάλαμόν μου, κλαίω εἰς τοὺς βραχίονάς σου, εἴμαι ἡ θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ δὲν Μοντρεβέλ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ 'Ρολάνδου', καὶ λέγεις « Ἄν σὲ ἦγάπων. »

— Εσφαλα! εσφαλα, ἀξιολάτρευτός μου Ἀμαλία, ναὶ, ἀνετράφης εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου καὶ δι’ αὐτὸ δὲν ἐννοεῖς ὅτι δύναται τις νὰ τῷ ἀντιστῇ, καὶ δοστις τῷ ἀνθίσταται, φαίνεται εἰς τοὺς δοφθαλμούς σου ώς ἀντάρτης.

— Κάρολε, εἶπες ὅτι ἔχομεν τρία πράγματα νὰ κάμωμεν ποῖον εἶναι τὸ δεύτερον;

— Νὰ δεχθῆς κατὰ τὸ φαινόμενον τὴν προτεινομένην σου ἔνωσιν, ἀλλὰ νὰ κερδίσης καιρὸν δι’ ἀναβολῶν ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι ἀθάνατος.

— Ναὶ, ἀλλ’ εἶναι πολὺ νέος διὰ νὰ περιμένωμεν τὸν θάνατόν του· καὶ τὸ τρίτον;

— Νὰ φύγωμεν ἀλλ’ εἰς τὸ ἔσχατον τοῦτο μέσον ὑπάρχουσι δύο ἐμπόδια· ἡ ἀποστροφή σου κατὰ πρῶτον... .

— Εἴμαι, Κάρολε, ίδια καὶ τὴν ἀποστροφὴν ταύτην θὰ τὴν ὑπερπηδήσω.

(ἀκολουθεῖ)